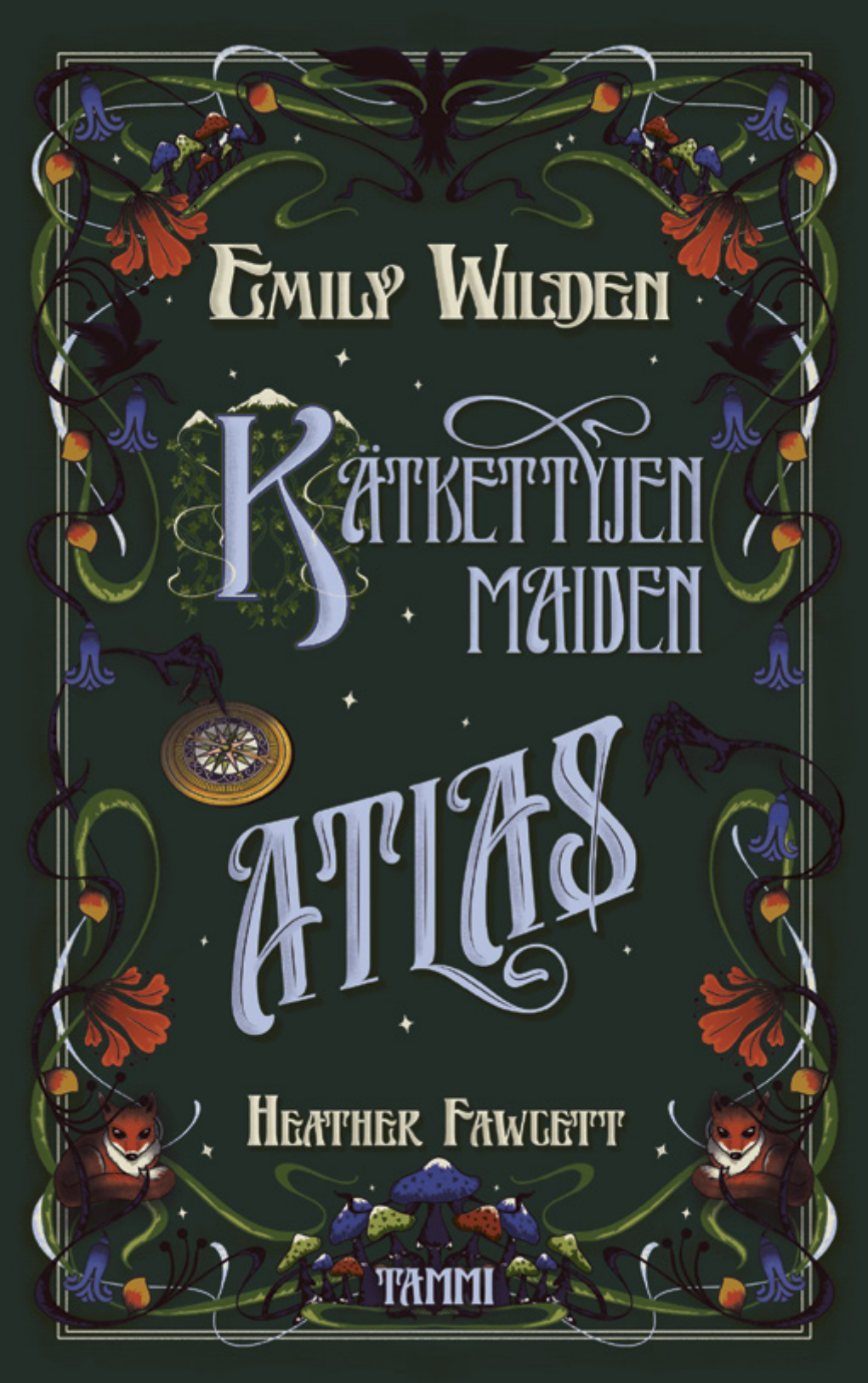

EMILY WILDEN

KÄTKETTYJEN
MAIDEN

ATLAS

HEATHER FAWCETT

TAMMI

EMILY WILDE

Emily Wilden haltiatiedon opas (2023, suom. 2025)
Emily Wilden kätkeytyjen maiden atlas (2024, suom. 2026)

Heather Fawcett

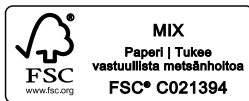
**Emily Wilden
kätkeytyjen
maiden atlas**

Suomentanut Taimi Tornikoski

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Emily Wilde's Map of the Otherlands* ilmestyi Yhdysvalloissa 2024.

Copyright © 2024 by Heather Fawcett

Suomenkielinen laitos © Taimi Tornikoski ja Tammi 2026

Sisuksen kuvat: Alexandr Sidorov/stock.adobe.com, 100ker/stock.adobe.com

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-6793-7

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

14. syyskuuta 1910

JALKA EI millään mahtunut salkkuuni, joten käärin sen kankaaseen ja ahdoin vanhaan selkäreppuun, jota silloin tällöin kannan mukanaani tutkimusmatkoilla. Yllättävää kyllä – tai ehkei niinkään yllättävää, onhan kyseessä kuitenkin haltian jalka – se ei ole lainkaan likainen tai pahanhajuinen. Toki se on kauan sitten muumioitunut, ja satunnainen sivustakatsoja todennäköisesti luulisi sitä vuohen sorkaksi, kenties joksikin muinaisen faaraan haudasta löytyneeksi epätavalliseksi uhrilahjaksi. Vaikkei jalka haisekaan *pahalta*, olen sen toimistoon tuotuani aika ajoin havainnut ilmassa pienen, tuntematonta alkuperää olevan tuulosen, joka kantaa mukanaan luonnonkukkien ja murskatun ruohon tuoksua.

Katsoin pullottavaa reppuani ja tunsin oloni täydellisen naurettavaksi. Uskokaa pois, kun sanon, etten erityisemmin haluaisi raijata *jalkaa* mukanaani ympäri kampusta. Haltiain jäänteet, olivatpa ne muumioituneita tai eivät, saattavat kuitenkin livahtaa oman mielensä mukaan tiehensä, ja voin vain olettaa, että jaloilla on aivan erityinen taipumus sellaiseen vaelteluun. Minun on pidettävä se käden ulottuvilla, kunnes sille ei enää ole käyttöä. Voihan viikset.

Kaappikellon pehmeä kumina teki minut tietoiseksi siitä, että olin myöhässä aamiaiseltani Wendellin kanssa. Tiedän

kokemuksesta, että jos jätän tulematta aamiaistapaamisillemme, hän kiikuttaa luokseni niin valtavat määrät ruokaa, että koko laitos tuoksahtaa munilta, ja sitten saan kuunnella koko loppupäivän, kuinka professori Thornthwaite valittelee herkkää vatsaansa.

Pysähdyin laittamaan hiukseni uudemman kerran kiinni. Ne ovat venähtäneet aivan liian pitkiksi, sillä olen taas vaihteeksi vaipunut useammaksi viime viikoksi pakkomielteen valtaan enkä taaskaan kykene ajattelemaan juuri mitään muuta kuin tutkimusteni kohdetta. Wendellin oven mysteeri on saanut minut pauloihinsa pahemmin kuin mikään aiempi akateeminen arvoitus, jonka muistan. Hiukset eivät ole ainoa ulkomuotoni osa-alue, jota olen viime aikoina lyönyt laimin: ruskea mekkoni on ryppyinen, enkä ole aivan varma, onko se edes puhdas. Löysin sen komeroni lattialta muiden kyseenalaisesti pyykättyjen vaatekappaleiden läjistä.

”Tulehan”, sanoin Shadow’lle. Koira nousi haukotellen öljykamiinan viereiseltä vuoteeltaan ja venytteli valtavia käpäliään. Pysähdyin hetkeksi katselemaan tyytyväisenä ympäri työhuonettani: kun minulle hiljattain myönnettiin vakinainen virka, perin samalla huomattavasti tilavamman työhuoneen, joka sijaitsee peräti kolmen oven päässä Wendellistä – kuten arvata saattaa, hän on keksinyt syyn marmattaa kuudella metrillä kasvaneesta välimatkastamme. Kaappikello tuli huoneen kylkiäisenä, samoin kuin valtaiset damastiverhot ikkunassa, josta on näköala Knight Collegien lammelle – siellä uiskentelee parhaillaan joutsenia – sekä mahtava tammipuinen pöytä, jonka vetolaatikot on vuorattu mustalla sametilla. Minä tietenkin toin mukani kirjahyllyjä ja tikkaat, jotta yltäisin ylimpiin opuksiin, ja Wendell puolestaan tahtoi väen vängällä sotkea tilaa kahdella Hrafnsvikin-matkan valokuvalla, joita en edes tiennyt hänen ottaneen. Toisessa minä seison lumisessa puutarhassa

Liljan ja Margretin kanssa, toinen taas esittää kylämaisemaa. Wendellin tekosia ovat myös maljakollinen kuivahtaneita kukkia, joiden tuoksu ei jostakin ihmeen syystä milloinkaan heikkene, ja vastikään uudelleen kehystetty Shadow'ta esittävä maalaus, jonka hän teetätti 28-vuotispäivilleni – hyvä on, siitä en kyllä voi valittaa. Koirani näyttää erittäin komealta.

Haltiatiedon laitoksen oleskeluhuoneessa ohitin lukuisia opiskelijoita, jotka istuivat syvällä upottavien nojatuolien uumenissa. Tässä opetushenkilökunnan työhuoneiden takaisessa tilassa on kotoisa tulisija, joka tosin on jätetty tänä lämpimänä syyskuisena päivänä sytyttämättä, sekä vaikuttava rivi useamman ihmisen korkuisia ikkunoita, joista kunkin kärjessä on pieni, puolikuun muotoinen lasimaalaus. Ikkunoista avautuu näkymä prameaan goottilaiseen tyyliin rakennettuun lääketieteelliseen kirjastoon, jonka kovin läheisestä sijainnista on heitetty lukemattomia kertoja kuivakasti huulta – ovathan haltiatieteilijät alttiita loukkaantumaan omituisilla tavoilla. Oleskelutilan yhdessä nurkassa nököttää pronssinen, suolalla täytetty uurna: legendan mukaan kyseessä oli alun alkujaan pila, mutta monet kalvenneet kandidaattiopiskelijat ovat käyneet astialla sullomassa taskunsa täyteen vapauduttuaan ensimmäiseltä räyhähäenkiä käsittelevältä luennoltaan. Tosin ei täällä juurikaan ole syytä huoleen, sillä Väki harvemmin harhautuu laitokselle kuuntelemaan, mitä me kuolavaiset heistä sanomme – poikkeuksena Wendell. Lattialle levitetyillä paksuilla matoilla on varottava askeliaan, sillä ne ovat muhkuraisia kaikista niiden alle survotuista kolikoista. Suolan tavoin tämäkin perinne oli luultavimmin alun perin leikkimielistä huvittelua eikä mikään vakavasti otettava yritys pitää haltiat poissa saleistamme, ja nyttemmin siitä on tullut lähinnä onnea tuova rituaali, jossa opiskelijat painavat puolen pennin kolikon lattiaan ennen koetta tai esitelmää. Vähemmän taikauskoisten tutkijanplanttujen tosin tiedetään

myös kähveltäneen tästä vaatimattomasta aarrekatkosta kapakkarahaa.

Shadow murahti iloisesti, kun astuimme ulos – se ei tavallisesti pidä juurikaan ääntä – ja heittäytyi auringon täplittämään ruohikkoon nuuskimaan etanoita ja muuta pientä purtavaa.

Minä seurasin verkkaisempaan tahtiin nauttien auringonpaisteesta kasvoillani sekä viileäksi käyneestä tuulesta, joka enteili syksyn tuloa. Heti haltiatiedon pääarakennuksen toisella puolen oli loisteliias muratin verhoama haltiatiedon kirjasto, jonka edustalla levittäytyvän pihanurmen puulajit, paju ja marjakuusi, tunnetaan Britannian näillä seuduilla haltioiden suosikkeina. Useita opiskelijoita torkkui parhailaan suurimman puun juurella – se oli valtava, ikivanha paju, jonka uskottiin, ikävä kyllä virheellisesti, olevan uinuvan irlanninkeijun asumus. Keijun sanottiin vielä jonakin päivänä heräävän ja täyttävän lähimmän kohtaamansa nukkujan taskut kullalla.

Kirjaston varjoon astuessani tunsin miellyttävää hengenheimolaisuutta. Kuulen mielessäni, kuinka Wendell ilkkuu minua siitä, miten suhtaudun kirjastoon kuin perheenjäseneen, mutta viis hänestä: eihän hän kuitenkaan lue henkilökohtaisia päiväkirjojani, vaikka saattaakin härnätä minua siitä, että olen jatkanut päiväkirjan pitämistä vielä Ljoslannista lähtömme jälkeenkin. En näemmä pysty lopettamaan: olen huomannut, että se on merkittävä apu ajatusteni jäsentelyssä.

Pidin katseeni kirjastossa, kun polku kääntyi kulman taa – mikä kostautui saman tien, sillä törmäsin vastakkaiseen suuntaan kävelevään mieheen niin voimallisesti, että melkein menetin tasapainoni.

”Olen todella pahoillani”, aloitin, mutta mies vain heilautti anteeksipyyntöni tylästi kättään. Hän kantoi sylissänsä

kasaa koristenauhoja, joita oli ilmeisestikin juuri solmimassa yhteen.

”Onko sinulla yhtään enempää?” hän tiukkasi. ”Nämä eivät riitä.”

”Ikävä kyllä ei”, vastasin varovasti. Mies oli pukeutunut säähän nähden kummallisesti: hänellä oli pitkä turkisvuorattu viitta ja valtavat, polviin saakka ulottuvat saappaat. Käsissään olevien koristenauhojen lisäksi hän oli kietonut niitä moninkertaisena pitkänä ketjuna kaulansa ympärille, ja hänen taskuistaan tursusi vielä lisää nauhoja. Niiden kokoelma oli sekä värin että koon puolesta hyvin monenkirjava. Kaikkine nauhoineen tuo huomattavan pitkä mies muistutti ihmishahmoista vappusalkoa. Hän lähestyi arviolta keski-ään loppupuolta, hänen hiuksensa olivat enimmäkseen ruskeat ja vain asteen verran ihoa vaaleammat, ikään kuin sää olisi piessyt ne haaleiksi, ja hänellä oli ruokkoamaton valkoinen parta.

”Mihin ne eivät riitä?” minä tiedustelin.

Mies suuntasi minuun kerrassaan käsittämättömän mulkaisun. Tuossa katseessa oli jotakin tuttua – en osannut suoralta kädeltä sanoa mitä, mutta siitä olin varma, etten koskaan aiemmin ollut tavannut tätä kummaa miekkosta. Niskassani tuntui väristys kylmän sormenpään sipaisun lailla.

”Polku on ikuinen”, hän sanoi. ”Mutta sinun ei pidä nukkua – itse tein sen virheen. Käänny vasemmalle kohdatessasi kummitukset, joiden hiuksissa on tuhkaa, sitten taas vasemmalle havumetsän kohdalla, ja kulje suoraan sen laakson läpi, jossa veljeni kohtaa loppunsa. Jos eksyt, menetät vain oman itsesi, mutta jos harhaudut polulta, menetät kaiken sen, mitä et koskaan tajunnut sinulla olleen.”

Tuijotin häntä. Mies kuitenkin vain laski katseensa nauhoihin kuin olisi saanut keskustelusta tarpeekseen ja jatkoi mat-

kaansa. Minä tietenkin käännyn seuraamaan, mihin suuntaan hän lähti, ja yllätyin vain lievästi nähdessäni hänen kadonneen.

”Hmm!” minä äännähdin. ”Mitäs mieltä tuosta olet, kultapieni?”

Shadow’ta miekkonen ei kuitenkaan liiemmin ollut kiinnostanut. Se silmäili paraikaa erästä harakkaa, joka oli laskeutunut nurmelle matoa nyhtämään. Arkistoin kohtaamisen mieleeni ja jatkoin kävelyä kampuksen lehtipeitteisen pihamaan poikki.

*

Wendellin suosikkikahvila nököttää Camjoen rantatörmällä Pendleigh Bridgen vieressä. Sinne on vartin kävelymatka työhuoneiltamme, ja jos asia olisi minusta kiinni, aterioisimme kätevämmän välimatkan päässä. Wendell kuitenkin suhtautuu aamiaiseen erittäin vaateliaasti ja väittää, että matematiikan laitoksen yhteydessä toimiva Archimedes Café on ainut paikka, jossa osataan keittää kunnollisia uppomunia.

Kuten tavallista, Wendell oli helppo paikantaa: hänen kultaiset kutrinsa vetivät katsetta majakan lailla puoleensa ja kimmelsivät tuon tuosta, kun tuuli heilutti oksia suuntaan ja toiseen. Hän istui tavallisessa pöydässämme kirsikkapuun alla elegantti vartensa lussyssä, kyynärpää pöydällä ja otsa kättä vasten painettuna. Minä pidättelin hymyä.

”Hyvää huomenta”, minä liversin vaivautumatta peittelemään omahyväisyyttäni. Olin ajoittanut tuloni hyvin, sillä pöytä oli juuri äsken katettu: pekoni ja munat höyrysivät, kuten myös kahvi Wendellin kupissa.

”Emily armas”, hän sanoi, kun istuuduin. Hän ei viitsinyt kohottaa päätään kädestään, mutta hymyili minulle viistosti. ”Näytät siltä kuin olisit käynyt painiottelun jonkin kirjasi kanssa. Saanko udella, kumpi voitti?”

En piitannut hänestä. ”Tänne kävellessäni tapahtui jotakin varsin erikoista”, sanoin ja kuvailin kohtaamistani oma-laatuisten koristenauhamiesten kanssa.

”Ehkäpä äitipuoleni on vihdoinkin päättänyt lähettää salamurhaajansa kimppuuni”, hän totesi äänellä, joka kuulosti lähinnä ylenkatseelliselta, ikään kuin salamurhaaminen olisi ollut jotenkin epämuodikasta.

Minä en tietenkään viitsinyt huomauttaa, ettei tuntematon mies ollut maininnut Wendelliä sanallakaan saati vaikuttanut kytkeytyvän millään muotoa häneen tai hänen ongelmiinsa, sillä se olisi kuitenkin kaikunut kuuroille korville. Sanoin vain: ”Hän ei vaikuttanut kovinkaan uhkaavalta.”

”Jospa hän oli myrkyttävä. Useimmat myrkyttäjät ovat omituisia, kättyisiä tapauksia, jotka puhuvat mielellään arvoituksin. Se johtuu varmaankin kaikesta siitä kumarassa mittailusta ja huurujen hengittämisestä.” Hän silmäili kahviaan nyreänä, kumosi kuppiin toisen lusikallisen sokeria ja kaatoi sitten koko hoidon kitusiinsa.

Kasasin Shadow’lle lautasellisen muniä ja makkaraa ja laskin sen pöydän alle, jonne koira mielihyvin asettautui. Sitten heivasin selkäreppuni rennosti tuolini selkänojalle. Minusta oli huvittavaa, ettei Wendell edelleenkään pannut millään tavoin merkille voimallista haltiaa muinaisjäännöstä, jonka olin tuonut mukanaani aamiaiselle. ”Haistatko sinäkin tuon?” kysyin viattomasti aistiessani taas kerran luonnonkukkien tuoksahduksen, joka ei tullut mistään tietystä suunnasta.

”Haistanko mitä?” Hän rapsutti Shadow’ta korvan takaa. ”Onko sinulla uutta hajuvettä? Jos on, pahoin pelkään, että tyyppillinen mustepullojen ja kirjastojen ominaisuus peittää sen alleen.”

”En minä *itseäni* tarkoittanut”, sanoin hiukan turhan kovaan ääneen.

”Mitä sitten? Tämä vietävän päänsärky on lamauttanut kaikki aistini.”

”En usko, että se toimii niin”, sanoin huvittuneena – joskin vain vähän, sillä Wendell tosiaankin näytti olevan raunioina. Hänen tavallisesti rusottava ihonsa oli saanut harmahtavan sävyn, ja hänen silmänalusensa olivat tummuneet. Hän mumisi jotakin epäselvää ja hieroi otsaansa sotkien samalla kultaiset suortuvat, jotka olivat valahtaneet hänen silmilleen. Tukahdutin tutun halun kurkottaa sipaisemaan ne takaisin paikoilleen.

”Pakko sanoa, etten ole ikinä ymmärtänyt tätä jokavuotista itsensä myrkyttämisen rituaalia”, sanoin. ”Mikä siinä niin viehättää? Eikö syntymäpäivän pitäisi olla nautinnollinen tapahtuma?”

”Uskoakseni kuolevaiset haluavat pyyhkiä mielestään muistutuksen väijäämättä lähestyvistä kuolemastaan. Minä vain vähän riehaannuin liikaa – peevelin Byers juomapeleinen. Ja sitten esiin tuotiin vielä *kakku* – tai ehkä kaksikin kakkua? Oli miten oli, ei enää ikinä.”

Minä hymyilin. Vaikka Wendell onkin taipuvainen valittamaan uupumuksesta, jalkasärystä ja suuresta määrästä muita vitsauksia – yleensä silloin, kun hänellä oli edessä pakollista kovaa työtä – on harvinaista nähdä hänet aidosti ahdingossa, ja jollakin tasolla se ilahdutti minua. ”Minä kykenin juhlistamaan kolmattakymmenettä syntymäpäivääni – samoin kuin kolmattakymmenettäensimmäistä viime kuussa – ryyppäämättä itseäni tiedottomaksi. Sekin *on* mahdollista.”

”Sinä myös menit lepäämään yhdeksältä. Reid, Thornthwaite ja me muut juhlimme syntymäpäiviäsi pidempään kuin sinä itse. Em hyvä, sinä sorrut liiallisuuksiin vain eri muodossa.” Jokin, mahdollisesti haltijalan varpaan nytkähdyks, oli selvästikin viimein kiinnittänyt hänen huomionsa reppuuni, sillä hän kohdisti sumeat silmänsä siihen epä-

luuloisena. ”Mitäs sinulla on repussasi? Ja mitä tuo jatkuva myhäily on olevinaan? Sinä juonit jotakin.”

”En tiedä, mitä tarkoitat”, sanoin ja puristin huuleni yhteen peitelläkseni kyseistä myhäilyä.

”Joko sinä taas olet joutunut jonkin lumouksen valtaan? Taasko minun täytyy ruveta suunnittelemaan pelastusoperaatiota?”

Mulkaisin Wendelliä. Pelkäänpä, että minua vaivaa edelleenkin katkeruus siitä, että hän pelasti minut aiemmin tänä vuonna Ljoslannin lumikuninkaan hovista. Olen vannonut itselleni pyhästi, että minä pelastan vuorostani *hänet* seuraavista keijukaiskommelluksista, joihin päädymme. Toki tajuan sen olevan järjenvastaista – lähtökohtaisestihan se vaatisi sitä, että Wendell joutuisi jonkinlaiseen kiipeliin, mitä ihanne-tilanteessa kyllä välttäisimme, mutta minkäs teet. Olen varsin päättäväinen.

”Selitän kaiken huomenna”, sanoin. ”Tällä haavaa sanotakoon, että olen tehnyt läpimurron tutkimuksissani. Aion laatia aiheesta esitelmän.”

”Vai esitelmän?” Hän näytti hilpeältä. ”Yhden hengen yleisölle. Etkö pysty tekemään mitään ilman, että huiskit ympäriinsä karttakepin ja kaavioläjän kanssa?”

”*Kahden* hengen”, korjasin. ”Kai minun sentään täytyy Ariadne kutsua mukaan?”

”Hän pahastuisi, jos et kutsuisi.”

Survaisin veitseni voihin ja levitin sitä leivälleni tarpeetoman terävin vedoin. Ariadne on vanhin veljentyttäreni. Hän saapui kesälukukaudeksi Cambridgeen ja rakastaa lähtemättömästi haltiatietoa, minkä veljeni, yllätys yllätys, on lisännyt siihen pitkään listaan asioita, joista hän kantaa minulle kaunaa. Vasta yhdeksäntoistavuotias Ariadne on epäilyksettä lahjakkain koskaan opettamani opiskelija, ja hänellä on vaikuttava kyky saada aina haluamansa, olipa kyse

sitten tutkimusassistentin paikasta, luentojen ulkopuolisesta tutoroinnista tai oikeudesta käyttää haltiatieteellisen kirjaston vain henkilökunnalle tarkoitettua aluetta, jossa säilytetään harvinaislaatusimpia tekstejämme – puolet niistä on lumotuja. Pahoin pelkään, ettei tämä taito liity niinkään hänen vakuuttavaan suostutteluunsa kuin siihen, miten usein hänellä on tapana muistuttaa minua jatkuvasta yhteydenpidostaan Thomasiin. Vaikka kuinka yritän väittää itselleni, etten piittaa tuon taivaallista siitä, mitä mieltä veljeni on minusta – hän on kokonaiset kaksitoista vuotta minua vanhempi ja kaikin tavoin täysi vastakohtani – en silti voi olla kuvittelematta hänen tyytymätöntä ilmettään joka kerta, kun Ariadne mainitsee heidän kirjeenvaihtonsa. Yleisesti ottaen en haluaisi antaa hänelle enää enempää aihetta katkeruuteen.

”Liittykö se minun oveeni?” Nuortea toivo elävöitti Wendellin riutuneita kasvoja.

”Tietenkin”, vastasin. ”Harmittaa vain, että kesti näin pitkään kehittää käyttökelpoinen teoria. Mutta paljastan kaiken huomenna. Minun täytyy päästä selvytyteen vielä jokusesta yksityiskohdasta – ja sinulla on joka tapauksessa tänään iltapäivällä kaksi luentoa.”

”Älä muistuta.” Wendell hautasi otsansa taas käteensä. ”Kunhan niistä selviydyn – *jos* ylipäättään selviydyn – aion painua kotiin ja kaivautua tyynyihin, kunnes tämä helkkarin jyskytys hellittää.”

Tuuppasin appelsiinikulhoa hänen suuntaansa. Hän ei näyttänyt syöneen paljoakaan, mikä ei ole hänen tapaistaan. Hän otti hedelmän, kuori sen, tuijotteli sitä hetken ja laski sen sitten syrjään.

”Tässä”, minä sanoin ojentaen hänelle voidellun paahtoleipäni. Sen Wendell sentään sai kurkustaan alas, ja se näytti rauhoittavan hänen vatsaansa siinä määrin, että hän kykeni käymään lautaselleen lusikoimieni munien kimppuun.

”Mitä tekisinkään ilman sinua?” hän sanoi.

”Varmaankin huitelisit yhä ympäri Saksaa oveasi etsiskelemässä”, minä vastasin. ”Ja minä taas nukkuisin yöni paremmin, kun haltiakuninkaan kosinta ei painostaisi elämäni.”

”Ei se painostaisi nytkään, jos suostuisit vaimokseni.” Hän tarttui käteeni ja hiveli rystysiäni kiusoittelevasti peukalolla. ”Esseekö sinulle täytyy siitä kirjoittaa? Tiedän, kuinka kovasti pidät kirjoittelusta. Voin ladella kattavan listan syitä vastata myöntävästi.”

”Voin kuvitella”, sanoin kuivakasti. Hidas väristys kiiri ylös käsivarttani. ”Mikä mahtaa olla niistä ensimmäinen? Sekö, että saisin loppuelämäni nauttia puhtaista lattioista ja pölyttömistä kirjahyllyistä – sekä jatkuvasta nalkutuksesta, että minun pitäisi korjata jälkeni?”

”Ei sentään. Jos olisimme naimisissa, et säntäisi metsän siimekseen etsimään siipaksesi *muuta* haltiakuninkaita muistamatta ensin tarkastaa, onko heidät tehty jäädä.”

Yritin napata hänen kahvikuppinsa – ei minun *oikeasti* ollut tarkoitus kumota sitä hänen syliinsä, mutta minkäs sille olisi mahtanut, jos käteni olisikin sattunut lipsahtamaan. Hän ehti kuitenkin siepata sen kauemmas niin nopealla liikkeellä, ettei ihmisen reflekseistäni ollut sille vastusta.

”Tuo ei ole reilua”, marisin, mutta hän vain nauroi minulle.

Olemme ottaneet tavaksi heittää huulta hänen kosinnastaan, vaikka onkin ilmeistä, että hän on yhtä vakavissaan kuin ennenkin – sen hän on tehnyt selväksi useampaan otteeseen kuin jaksan muistaa. Mitä minuun tulee, toivoisin, että voisın suhtautua asiaan huumorilla, mutta todellisuudessa olen valvonut sen takia öitä. Näitäkin sanoja kirjoittaessani sisuskaluni ovat solmussa, ja kaiken kaikkiaan välttelen mieluiten koko aiheen ajattelemista, jotten joutuisi lievän pakokauhun valtaan. Kaipa se johtuu osittain siitä, että ajatus

naimisiinmenosta ylipäänsä herättää minussa halun pötkiä lähimpään kirjastoon ja piiloutua hyllyjen sekaan. Avioliitto on aina vaikuttanut mielestäni järjettömältä touhulta, joka parhaimmillaankin häiritsisi töitäni ja pahimmillaan häiritsisi töitäni todella *paljon*, minkä lisäksi saisin riesakseni liudan ikävystyttäviä sosiaalisia velvoitteita.

Samalla olen kuitenkin erittäin tietoinen siitä, että minun olisi pitänyt antaa Wendellille jo kauan sitten rukkasen ja että on häijyä antaa hänen elätellä tällä tavoin toivoa. En halua olla Wendellille häijy – ajatus herättää minussa oudon, epämiellyttävän tuntemuksen, kuin kaikki ilma puserrettaisiin pihalle kehostani. Totuus on silti se, että vain täysi taliaivo menisi naimisiin haltian kanssa. On ehkä kourallinen tarinoita, joissa sellaisella liitolla on onnellinen loppu, ja roppakaupalla kertomuksia, joissa se päättyy joko mielipuo-lisuuteen tai ennenaikaiseen, epämiellyttävään kuolemaan.

Luonnollisesti tiedostan kaiken aikaa myös sen, miten naurettavaa on, että haltiaylimys on kohdistanut naima-tarjouksensa juuri minulle.

”Anna edes jokin vihje”, Wendell sanoi, kun olimme keskittyneet hyvän tovin ruokaamme.

”En ennen kuin sinä olet aloittanut sen esseesi.”

”Niin paljon kuin pidänkin siitä, ettet saa naimistani mielestäsi, tarkoitin itse asiassa tekemääsi läpimurtoa”, hän sanoi. ”Oletko saanut täsmennettyä, missä oveni saattaisi mahdollisesti sijaita?”

”Ah.” Laskin ohukaiseni lautaselle. ”Kyllä. Tutkimukseni tosin viittaavat useampaankin paikkaan, joten tarkkaan ottaen olen törmännyt yhteen tiettyyn, joka vaikuttaa poikkeuksellisen lupaavalta. Kuinka hyvin tunnet Danielle de Greyn tuotannon?”

”De Greyn? En kovinkaan. Hänessä oli kapinoitsijan vikaa – hän katosi monta kymmentä vuotta sitten harhailtuaan

johonkin keijukaisvaltakuntaan. Eikös hänen tutkimuksillaan ole varsin huono maine?”

”Hänellä *itsellään* on huono maine. Hänet pidätettiin neljässä eri maassa – huomattavin tapaus oli se, kun hän varasti haltiamiekan erään ranskalaisen herttuan kartanosta. Tuli samalla kumonneeksi herttuan sukua piinanneen kirouksen, vaikka eipä hän siitä koskaan kiitosta saanut. Itse olen aina pitänyt hänen tutkimuksiaan esimerkillisinä. Sääli, ettei niihin enää viitata. Minä yritin kerran tutkijakoulussa, ja ohjaajani totesi, ettei se olisi viisasta.”

”Eipä liiemmin yllätä. Tutkijat ovat vanhoillista porukkaa. De Grey kuulostaa heille aivan liian hauskalta.”

”Hänellä oli innovatiivisia ajatuksia. Hän oli järkähtämätön uskossaan, että eri alueiden haltiat pitävät toisiinsa tiiviimmin yhteyttä kuin tutkijat olettavat – aikoinaan sitä kutsuttiin kauppareittiteoriaksi. Lisäksi hän keksi luokitusjärjestelmän, josta olisi hyötyä vielä tänäkin päivänä, jos se vain olisi koskaan saanut tuulta alleen. Kadotessaan de Grey tutki erästä faunilajia.”*

Wendell irvisti. ”Minä inhoan fauneja – heikäläisiä elää minun kuningaskunnassani. Ilkeitä pikku otuksia, eivätkä mitenkään mielenkiintoisella tavalla. En ymmärrä, miksi haltiatieteilijät tekevät heistä niin suuren numeron. Mitä ihmeen tekemistä fauneilla on minun oveni kanssa?”

Nojauduin lähemmäs. ”Kuningaskunnassasi asuu itse asiassa useitakin eri faunilajeja, eikö totta?”

Hän huokaisi. ”Ole kiltti äläkä pyydä minua nimeämään niitä. Olen niiden olentojen kanssa niin vähän tekemisissä kuin mahdollista.”

* Evansin (1901), Blanchet’n (1904) ja muiden vastaväitteistä huolimatta ”fauni” on edelleen yleisesti hyväksytty nimitys kaikille sorkallisille kansanhaltioille koosta tai alkuperästä riippumatta. Sana on yksi monista käsitteistä, joka juontaa juurensa haltiatiedon alkulähteille, 1600-luvun alkupuolen Kreikkaan.

Vedin taskustani kirjan – en tietenkään ollut säilönyt selkäreppuun mitään ylimääräistä siltä varalta, että jalka päättäisi hypähtää ulos heti, kun avaisin läpän soljen. Avasin kirjan merkityn sivun kohdalta ja ojensin sen Wendellille. ”Näyttääkö tämä mies tutulta?”

”Nainen”, Wendell korjasi poissaolevana piirrosta katsellen. Se esitti epäselvää, karvaista olentoa, jolla oli vuohen jalat ja kaviot – monet faunit vaihtelevat kahdella jalalla kävelyn ja kumaran, apinamaisen käynnin välillä. Faunin päästä kohosi kaksi mahtavaa sarvea, joiden kärjet olivat terävät kuin veitset. ”Kyllä. Tuollaisia asuu vuorilla hovistani itään.”

”De Grey kutsui heitä puufauneiksi – ei siksi, että he asuisivat metsissä, vaan koska heidän sarvensa muistuttavat monisyisyytensä puolesta puiden vuosirenkaita. Millään muulla lajilla ei ole vastaavaa erityispiirrettä.”

Otin kirjan häneltä ennen kuin hän ehti lukea kuvatekstin: halusin yllättää hänet seuraavana päivänä. Hän näytti arvavan sen ja hymyili.

”Tässkö kaikki, mitä saan tällä erää? Kertomus huonomaineisesta tutkijasta ja esitelmä kansanhaltioista? Ja sinä kun aina motkotat, että minä olen arvoituksellinen.”

”Eiköhän mies, joka ei vuosikymmenessäkään löytänyt yhtä yksinkertaista haltiaovea, voi odottaa vielä yhden päivän mukisematta”, sanoin peittäen omahyväisyyteni vain puolittain. ”Annahan teetä.”

Wendell otti kannun ja täytti kuppini. Jähmetyin paikalleni tuijottamaan.

”Mitä?” hän kysyi laskien kannun kädestään. Viittasin sanaakaan sanomatta. Tee kupissani oli sinertävän mustaa, ja sen pinnalla kellui pikkuruisia lumpeenlehtiä, joista jokaisen yhteydessä lepäsi virheetön valkoinen kukka. Veden pinnalla väikkyy varjoja, aivan kuin sen yllä olisi ollut tumma lehvä-

katos, joka päästi läpi ainoastaan ohuen ohuita auringon-säteitä.

Wendell sadatteli. Hän tavoitteli kuppia, mutta minä pite-lin sitä jo käsissäni. ”Kukkivatko ne?” ihmettelin. Toden totta – siinä katsellessani avautui taas yksi kukka, ja sen terälehdet keinuivat tuulella, joka ei kuulunut Cambridgen leutoon säähän. En kyennyt irrottamaan katsettani.

Merkillinen juoma tuoksui taivaalliselta, kitkerältä ja kukkealta – se yhtäältä muistutti, toisaalta ei muistuttanut teetä. Kallistin kuppia siemaistakseni siitä, mutta yhtäkkiä Wendellin käsi oli ilmestynyt reunan peitoksi. Hän oli käyttänyt hermostuttavaa kykyään liikkua nopeammin kuin ihmissilmäni kykenivät havaitsemaan. ”Älä”, hän sanoi painaen kuppia kohti pöytää.

”Myrkkyäkö?”

”Ei tietenkään. Teetähän se vain on. Sitä on usein tarjolla aamiaisella minun hovissani.”

”Ah.” Yleinen sääntö on, ettei kuolevaisten kannata syödä tai juoda mitään Keijulassa, etenkin haltiaviiniä, joka vie ihmiseltä kaikki pidäkkeet. Useimmiten johonkin haltiain ilonpitoon houkuteltu juoja tanssii, kunnes kuolee tai kunnes haltiat kyllästyvät häneen, mikä usein merkitsee samaa asiaa.

”Juuri nyt ei huvita pistää tanssiksi”, sanoin. ”Kiitos, kun pilasit teeni.”

”Tietenkään en *tarkoittanut*. En minä –” Hän rypisti otsaansa ja pudisti päätään.

Kumosin teen ruohikolle, tai kannun ainakin, sillä kuppi oli yhä Wendellin kädessä. ”En ole koskaan aiemmin nähnyt taikuutesi riistäytyvän käsistä. Mietitkö parhaillaan kotiasi?”

”En sen enempää kuin yleensäkään.” Hän hörppäsi teetä, sulki silmänsä hetkeksi ja kohautti olkiaan. ”Varmaan jokin kohmelon sivuvaikutus.”

Silmäilin Wendelliä mietteläänä. Hän viittasi paikalle tarjoilijan ja pyysi uuden kannullisen teetä. Seuraavaksi keskustelumme kääntyi tuttuun väittelyn aiheeseen eli laitoksen sisäiseen valtapeliin. Aihe ei tavallisesti juurikaan kiinnostanut Wendelliä, mutta hän on niin taitava voittamaan ihmisten luottamuksen, että on kaikesta huolimatta erinomainen juorujen lähde. Lyömme tällä hetkellä joukolla vetoa siitä, mitä Clive Erringtonin ja Sarah Alamin, professoreja kumpikin, meneillään olevasta vihanpidosta seuraa. Kärhämä alkoi henkilökunnan oleskelutilasta kadonneesta teetarjottimesta ja paisui syytöksiin ammatillisesta sabotaasista. Alami on vuorevarma siitä, että Errington särki lasipeilin, johon hän oli saanut vangittua virvatulen, ja Errington puolestaan uskoo, että Alami seurasi häntä Wiltshiren nummille jättääkseen homeisia skonsseja hänen tutkimuskohteenaan olleille kodinhaltioille, jotka oletettavastikin ottivat moisesta aika tavalla nokkiinsa.

”Anteeksi vain?”

Käännyin ja näin nuoren tutkijan norkoilemassa olkapääni tuntumassa epäroivä hymy punakoilla kasvoillaan. ”Anteeksi kun häiritsen, professori. Olen eräällä kurssillanne – Haltiatieto varhaismodernilla ajalla?”

”Ah, tosiaan”, sanoin, vaikkei minulla ollutkaan hänestä muistikuvaa. No, osallistuuhan kurssille kuitenkin yli sata opiskelijaa.

”Tämä on teistä varmaan hupsua”, hän sanoi tiukentaen otettaan kirjasta, jota piteli rintaansa vasten – tajusin, että kyseessä oli minun Väkeä koskeva opaskirjani, joka julkaistiin aiemmin tänä kesänä. ”Halusin vain kertoa teille, miten paljon inspiroitte minua. Tulin tänne itse asiassa alun perin opiskelemaan arkkitehdiksi – tai sitä vanhempani minulta toivovat. Mutta nyt olen tehnyt päätökseni, ja se on teidän ansiotanne. Vaihdan haltiatiedon pääaineekseni niin kuin olen aina halunnut.”

”Mukava kuulla, että olen inspiroinut sinua. Mutta tämä ei ole mikään helppo ammatti, eikä turvallinen.”

”Tiedän sen kyllä”, nuori nainen sanoi silmät säihkyen.
”Mutta –”

Siinä vaiheessa hänen katseensa osui Wendelliin, joka keikkui tuolillaan ja hymyili minulle, ja hän näytti unohtavan tykkänään, mitä oli ollut sanomassa. Aluksi kuvittelin hänen vain häkeltyneen Wendellin ulkonäöstä, mikä ei ole mitenkään tavatonta edes lähimpien tuttavien parissa. Jos kysymys olisi yksinomaan hyvännäköisyydestä, Wendelliin voisi jopa tottua, mutta hänessä on – en keksi ainuttakaan parempaa sanaa – tiettyä *eloisuutta*, jota on vaikea olla huomaamatta. Sitä on melkein mahdoton määritellä tarkemmin, ja voi olla, että sama piirre yhdistää kaikkia haltiakuninkaallisia – vaikea sanoa. Hänen läsnäolonsa tuntuu terävältä tavalla, joka kiinnittää huomion.

Vasta siinä vaiheessa, kun tyttö vilkaisi uudelleen minun suuntaani, tajusin mistä oli kyse. Hänen ilmeessään oli jotakin, mitä olin nähnyt aiemmin Hrafnsvikin kyläläisissä, ja tunsin suupielieni kiristävän.

Hän kiitti minua uudelleen ja lähti kiireisen oloisena matkoihinsa. Minä käännyn otsa rypyssä Wendellin puoleen.

”Mitä nyt?” hän kysyi.

”Sinua koskevat huhut ovat tainneet rantautua Cambridgeen”, sanoin.

”No voi sun seitsemän.”

Hrafnsvikissa ei ollut voinut välttyä siltä, että kyläläiset olivat saaneet Wendellin todellisen henkilöllisyyden selville. Emme olleet liiemmin kantaneet siitä huolta – kylä on todella pieni ja syrjäinen, ja oletimme, ettei hänen salaisuutensa hevilla paljastuisi.

Hän hieroi nenänvarttaan silmät ummessa. ”Miten niin pääsi käymään?”

**Karkaa keijujen matkaan!
Emilyn ja Wendellin seikkailut
jatkuvat romanttisessa hyvän
mielen fantasiassa.**

Emily Wilde on vihdoin julkaissut historian ensimmäisen kaikenkattavan haltiatiedon oppaan. Viimeisimmällä tutkimusmatkallaan hän pääsi perille myös raivostuttavan hurmaavan kollegansa Wendell Bamblebyn todellisesta identiteetistä: Wendell onkin murhanhimoista äitipuoltaan paennut haltiakuningas, joka etsii tietä takaisin valtakuntaansa. Ja nyt hän on mennyt kosimaan Emilyä!

Tunteistaan huolimatta Emily ei ole valmis vastaamaan kosintaan myöntävästi, sillä haltiaan rakastuminen tuo mukanaan salaisuuksia ja vaaroja. Emilyn mielen päällä on myös uusi projekti, nimittäin haltia-valtakuntien karttakirja. Nyt kaksikko on uuden seikkailun äärellä: tällä kertaa matka vie Itävallan Alpeille, mistä Emily uskoo heidän löytävän oven Wendellin valtakuntaan.

9 789520 467937

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6793-7

Kansi: Vera Drmanovski